

18+

Аліна Умрихіна

Відьма з нашого офісу

Аліна Умрихіна

Відьма з нашого офісу

«Издательские решения»

Умрихіна А.

Відьма з нашого офісу / А. Умрихіна — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-517335-5

Як вижити в офісі, якщо твоя шефиня справжня відьма? Анна — молода та амбітна працівниця, яка має свої секрети. Як відомо, помста подається холодною.

ISBN 978-5-00-517335-5

© Умрихіна А.
© Издательские решения

Содержание

Частина І	6
Кінець ознайомительного фрагмента.	12

Відьма з нашого офісу

Аліна Умрихіна

© Аліна Умрихіна, 2021

ISBN 978-5-0051-7335-5

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Частина I

Жовті троянди

А все розпочалося з кішки. Точніше, із вгодованого рудого kota з жовтими очиськами, що чекав мене на порозі.

– Ти звідки тут взявся?

Кіт поведився зухвало: скочив на крісло й розмістився на ньому, як у себе вдома.

– Тут без кави не обійтися, – я залишила непроханого гостя наодинці й зробила тактичний відступ, аби згодом повернутися із підкріпленням.

З кухні віяло холодом – вікно було розчинене навстіж. Так ось, як ти сюди потрапив! Все елементарно, Ватсон.

Я дістала чашку і повертіла її у руках. Дві ложки кави й ні грама цукру. На світі є речі, які не потребують домішок. Кава – одна із них.

На моїй полиці не знайти двох однакових філіжанок, кожна з них розцяцькована по-своєму. Міні-колекція недолугих жартів на керамічних стінках. А все тому, що дівчата з офісу не надто меткі на вигадки, коли мова йде про подарунки, чого не скажеш про їхнє вміння вигадувати історії. Але про це пізніше.

Обережно, щоб не зруйнувати пінку, я налила каву у чашку і повернулася до кімнати. Рудий нахаба бачив третій сон, тож я запхала войовничість до кишені й дала котиську спокій. Вмостилася на килимі, відкрила ноутбук і поринула у вир онлайн книг.

У двері постукали. Ще один незваний гість?

– Доброго вечора, ви kota тут не бачили? Рудий такий, пухнастий, – запитав незнайомець, шойно перед ним відчинились двері.

– Це він? – кивнула я на крісло. – Заскочив через вікно.

– Так ось де ти, Руді! А я шукаю, людям спати не даю, – хлопець підхопив нахабу і простягнув мені руку, – Віктор – ваш новий сусід. Прогавив його, поки розкладав речі. Мабуть, Руді нудно спостерігати за жонглюванням коробками, от і надумав прогулятися перед сном.

Я кивнула і зачинила двері.

У кімнаті на мене чекало розчарування. Кава охолола, а сюжет останніх сторінок виявився маячнею. Чортів кіт!

Защебетав дверний дзвінок. Я зціпила зуби, але відчинила. На порозі знову стояв сусід.

– Я чув, що коти відчують добрих людей, тож нумо знайомитися.

Я зітхнула. Доведеться готувати каву ще й для сусіда.

– Здається, я знаю, чому Руді обрав вашу квартиру. Мій кіт – шалений кавоман, от і пронюхав, що тут найсмачніша кава у місті.

– Він встиг перевірити меню у всіх квартирах міста? Погано ж ви слідкуєте за своїм улюбленцем! – кольнула я хлопця, але той і не думав ображатися.

– Розпочав із вашої та, як бачимо, не прогадав. Котяча інтуїція!

Віктор виявився ще тим базікалом. Доки закипала вода, я дізналася всю історію його життя. А після слів: «Моя мама працює у вашій компанії. Ти знаєш Катерину Сергіївну?», – ледь не впала зі стільця.

О так, я її чудово знала! Це була справжнісінька відьма, яка обожнювала пити кров із домішками сліз. Ви думаєте, що її спалили б на вогнищі у тривожні часи середньовіччя? Як би не так! Вона б влилася до групи найзапекліших мисливців і нашіптувала: «Зверніть увагу на оту кралю. В її кишені завалялись сушені таргани й жменька полину. Точно відьма!» А все тому, що потенційна жертва вчора пройшла повз неї і не привіталася. Не знаю, чим я заслужила таке нещастя, але Катерина Сергіївна була моєю начальницею.

Про її хобі жбурлятися речами й виплескувати на підлеглих тонну істеричного лементу ходили легенди. Тож, можна сказати, що пані була легендарною. Як казковий змій чи гнилозубий троль.

І ось ця малоприємна леді виявилася мамою мого сусіда! Джекпот! Яка прекрасна можливість помститися за недоспані ночі й зіпсовані нерви!

У моїй голові визрівав підступний план.

Звісно, обійдемося без згорілих свічок, замовляння на його kota та іншої подібної маячні.

Для справжньої жінки немає нічого складного у звабленні об'єкта своїх бажань. Влучні компліменти, легкий флірт, п'яний ефір несказанності – і жертва, не без задоволення, потрапляє у міцну павутину пристрасті. А далі – справа техніки.

Я подала Віктору тарілку зі своїм улюбленим печивом й тихо промуркотіла: «Рада знайомству».

Гра у «кішки-мишки» розпочалася.

Наступного ранку я ледве дочувалала до офісу. Страшенно хотілося спати, з'їсти чогось солоденького й втекти туди, де повітря пахне морською сіллю й розпеченим на сонці піском, а не паперами, офісним пилом і дешевими жіночими парфумами.

До дверей кабінету набігла немаленька черга. Звіт потрібно здати до дев'ятої, а Катерини Сергіївни все ще не було. Попереду переминалася з ноги на ногу Наталка – симпатична провінційна жіночка, яка відчайдушно намагалася прижитися у великому офісі. Невідомо, чиїм зламаним навігатором завело її до наших джунглів, але вона мужньо трималася й намагалася не потрапляти зайвий раз на очі відьмі. Та сьогодні їй трапився не той лотерейний білет.

Позаду пролунали кроки, Катерина Сергіївна холодно зустріла вітання, різнула Наталку поглядом й поринула в темін свого лігва.

– Проходьте!

Повітря стало наелектризованим і вистачило б жарини, аби офіс охопили язики полум'я. І вона не забарилася. Через хвилину ми почули крик, до якого вже звикли вуха офісних тубільців.

– Чому цифри не обведені олівцем? Де я маю їх шукати на цьому туалетному папері?!

Відьма ривком розірвала документи й жбурнула їх в обличчя Наталки.

– До дев'ятої звіт має бути на моєму столі! Час пішов!

Наталка випурхнула із кабінету й зацокотіла підборами по сходах. Я помітила згорблену спину й все зрозуміла.

– У неї знову поганий настрій?

Наталя стиснула губи. На очі набігла сльоза, але плакати було ніколи. До нової хвили сорому лишалося менше пів години й купа жалюгідних паперових клаптиків, які доводилося складати, як пазли.

Я дістала шоколадку й поклала на Наталчину половину столу. По напруженому обличчі пробігла посмішка.

До кімнати зазирнула Іринка, тіні на її обличчі говорили самі за себе.

– Дівчата, що не так із моєю спідницею?

Я оцінила її поглядом. Звичайна спідниця-олівець: червоно-чорна клітинка, прикриває коліна й пасує до чорного гольфа Ірини.

– А що не так? – перепитала я дівчину. Іринка звела плечима.

– Моя обновка нагадує їй одяг повії з американського підліткового кіно. Звісно, це ж зовсім не вписується у сірий дрес-код офісного планктону.

Я посміхнулася, Катерина Сергіївна має монополію на червоний колір, тож рішення Ірини проігнорувати це неофіційне правило було необачним.

– Наступного разу приходь без спідниці, – резюмувала я із якомога серйознішим виглядом й продовжила писати.

Попри шалений електронний прогрес, відьма надавала перевагу старому перевіреному методу письма від руки.

Друкувати дозволялось лише надважливі документи. Я завжди підозрювала, що це спосіб тортур для офісного працівника. Але, це не завадило обдумати план помсти.

Народна мудрість стверджує, що шлях до чоловічого серця лежить через шлунок... його kota. Можливо, це й не зовсім точне формулювання, але в ньому є частка істини.

Я завбачливо забігла до найближчого супермаркету за смакотаю для Руді, а потім обдарувала його господаря наймилішою посмішкою зі свого арсеналу:

– Як щодо невеликої екскурсії містом?

Що не кажіть, а трішки романтики не завадить моєму плану. Гра продовжувалась і я вже глибоко запустила кігтики в холостяцьке життя нового сусіда.

Місто сяяло вечірніми вогнями, якась незрима магія ховалася в плетінні вузьких вуличок, хитромудрій архітектурі й тьмяному світлі ліхтарів.

– Раніше тут була фортеця святої Єлизавети, тепер від неї лишилися так звані Вали...

Чесно кажучи, екскурсовод із мене кепський. Що поробиш, у повсякденній метушні й турботах, тобі не до вивчення історії міста. А даремно.

– А ти знаєш, що Кропивницький – столиця українського театру?

Я, звісно, дещо перебільшувала, але на що не підеш, аби вразити хлопця.

– Тут з'явився перший в Україні професійний театр. На честь його засновника, Марка Кропивницького, назване наше місто.

– Це була найприємніша екскурсія в моєму житті – вдумливо промовив Віктор і я ввійшла до кабінету, що такий милий хлопець не може бути сином офісної відьми.

А я вже майже забула про її існування та хитрий план помсти. В усьому винна магія вечірнього міста.

Вранці до кабінету заглянула Аня із сусіднього відділу, нерішуче потупцяла на порозі, ховаючи очі десь серед рівних прямокутників паркету, й сказала, що мене чекає Катерина Сергіївна. Я відчула неладне, але діватися було нікуди.

Відьма прошила мене колючим поглядом.

– А чому ж ви сьогодні одягнені? Ви ж у нас така розумна, радите колегам ходити в офісі без спідниць. То що ж трапилось?

На душі похололо. Хвилювання крижаними пальцями вп'ялося у моє горло.

– Ех, Іра, Іра, – подумалось мені, – твій язик виявився довшим, аніж та клята спідниця.

Відьма все ще свердлила мене очима й ця пауза, здавалося, триватиме вічно.

– Так ось, – важко видихнула Катерина Сергіївна, – якщо ви така розумна, то чому б вам не перевірити всю звітність вашого відділу? Цифра в цифру. Думаю, ви з легкістю впораєтесь до сьомої ранку. До завтра! – і на її стіл лягла солідна паперова купа.

Коли я ввійшла до свого кабінету, там панувала мертва тиша. Дівчата сховались за мурами паперових фортець й відводили погляд.

Ввечері я несла додому цю макулатуру й зіткнулася з Віктором.

– Бачу, сьогодні не до екскурсій, – із розумінням кивнув сусід і допоміг донести папери. Я не змогла стримати коней, що викреслювали іскри у душі.

– Твоя мама – справжній монстр. Її нічого, окрім себе, коханої, не цікавить. Тим паче, якісь сірі офісні миші.

Віктор обійняв мене й погладив, мов маленьку дівчинку, по голові.

– Так, у мами складний характер. Але вона не такий вже й монстр. Як і всі жінки її віку, вона обожнює квіти, серіали...

Я швидко витерла сльози.

– А які квіти вона любить?

– Троянди: білі, червоні, але не жовті, – Віктор хмикнув, а я відчула, що план помсти має шанси на успіх. – Жовті квіти, на її думку, дарують лише бабцям.

– Дякую за підтримку! Ти такий хороший!

Віктор усміхнувся й вийшов із кімнати, я лишилась наодинці з паперовою купою і чашкою еспресо.

Вранці я стояла із готовим перерахунком й чекала чергової порції ненависті. За дверима кабінету звучали голоси, але розпізнати їх не вдавалось. На порозі з'явилася Наталка. Я краєчком вуха вловила останні слова, які призналися їй.

– Спасибі, Наталочко, я ціную корисних людей.

Помітивши розгублений вигляд колеги, я зрозуміла суть розмови.

– О, а ти що тут робиш? – Наталка ловила повітря ротом, як риба, яку щойно витягли з води.

– Звіт принесла, – спокійно відповіла я й увійшла в кабінет.

Після неприємної розмови із відьмою, яку я мужньо витримала, вдивляючись у вікно, у голові роїлася тисяча думок. Здавалося, що мої таргани влаштували «мозковий штурм» для швидкого редагування плану помсти. Але ззовні я здавалась незламною.

Ніколи б не подумала, що винною у моїх стражданнях виявиться Наталка. Як-то кажуть, у тихому болоті водяться сірі офісні чорти. Ну що ж, моя люба, ми ще побачимо, хто кого.

Під час обідньої перерви дівчата обмінювались цікавими любовними історіями. І я, сьорбаючи гарячий шоколад, ненароком зауважила, що полюблюю жовті троянди, як і наша Катерина Сергіївна, тож коли черговий залицяльник подарував мені такий букет, шефиня ледве не подавилася від заздрощів. План спрацював. Наступного дня офіс гудів, як вулик, старанно пережовуючи останні новини. Відьма, мов навіжена, жбурлялася жовтими трояндами, а перелякана Наталка ховалась від її гніву в офісному туалеті.

З XIV століття, часів процвітання інквізиції, страта відьом стала розважальним шоу для вибагливої публіки і я була не проти продовжити цю прекрасну традицію, тож дотрималася всіх законів жанру.

Натхненна першими успіхами, забігла до сусіда аби пригостити Руді паштетом із «ніжного кролика». Двері відчинила чарівна блондинка зі світлими очима і я відчула, як земля пливе з-під моїх ніг. Слова Віктора прискорили її рух.

– Знайомся, це Аня, сусідка, яка обожнює котів й підгодовує нашого Руді. А це моя кохана дівчина Лариса. Забіжиш до нас на чай?

Фортеця моїх планів із гуркотом розсипалась й покотилася сходами вниз.

Ех, Кропивницький, Кропивницький! Місто чудового театру й нікудишніх актрис.

Кілька днів я не розлучалася з розчаруванням. Носила його, як туфлі на шпильці: затісні, незручні, але жаль викидати.

Це ж треба, якби не та фарбована блондинка, Віктор не встояв би перед моїми чарами. Втішало одне: дівчині явно не пощастило зі свекрухою. Уявляю, з яким обличчям бідолашна складатиме тест «першого борщу».

А в тому, що до цього дійде, я не сумнівалася.

Наступного тижня трапилось дещо дивне. Я спускалася офісними сходами й наткнулась на відьму. Інстинкт самозбереження шарпнув мене за плече й шепнув: «Тікай, доки не пізно».

Шефиня підняла на мене очі й тілом загарцювали мурахи. У голові кружляли чорні круки думок: «Звіт здала, теки впорядкувала, пошту перевірила, на робочому місці порядок...»

Якби вона плеснула в обличчя кавою чи заверещала, витріщаючи очі: «Чому не на робочому місці? Вам не платитимуть за прогулянки сходами», я б не здивувалася. Але відьма ошелесила мене ввічливим привітанням й зникла за дверима.

Що це було?

Цифри стрибали з рядка на рядок, я не могла зосередитись, з голови все не йшла вранішня пригода.

По обіді до кабінету залетіла Кіра, наша офісна сорока, професійний кур'єр і, звісно, швидке доставлення ранкових пліток. Їх дівчата розбирали навіть краще, ніж гарячі пиріжки й смачну каву в паперових стаканчиках.

– А ви чули, що в нашої злюки з'явився мужчина?

Я ледве не подавилась. Так ось у чому розгадка!

Знай ми про це раніше, підшукали б їй якогось мена. Можливо, менше істерик виплескувалося б на наші нещасні голови.

Дівчата тим часом торохтіли.

– А хто він? Звідки знаєш?

Кіра підморгнула й гучно зашепотіла: «У мене свої джерела».

У цьому ми не сумнівалися.

– Це добре, – озвалась Іринка, – але, якщо це так впливає на нашу відьму, уявіть, що буде, якщо її зрадять із пристрасною брюнеткою. Вона ж винищить темноволосих дівчат як клас і мені доведеться перефарбовуватися, щоб вижити.

– Це не допоможе, – хмикнула Кіра, – краще відразу поголися. Навряд чи мужчина крутитиме любов'ю із лисою.

– Чому ви відразу про погане? Раптом це хороший знак? – подала голос Наталка.

Після урочистого «посвячення в лицарі» букетом жовтих троянд, вона виглядала невпевнено й рідко встрявала в розмову.

Я знизала плечима. Життя навчило мене тримати язик за зубами й не втручатися в інтриги. Ввечері біля офісних стін зупинився чорний BMW. Шефіня зацокотіла каблучками й легко, мов шістнадцятирічна дівчинка, впурхнула в салон.

Дівчата прилипли до віконного скла й тихенько перешіптувались, спостерігаючи за цим шоу.

– Запросив її до театру, – резюмувала Кіра. Вона страшенно гордилася своїм статусом інсайдера.

– От би його побачити, – зітхнула Іринка, – так цікаво.

Мені було нецікаво. Попереду маячили вихідні й побачення із симпатичним барменом Єгором. Настав час звільнитися від незручних туфель й пірнути в комфортні домашні капці.

Це могло б бути найгірше побачення у моєму житті. Накрохмалені серветки, байдужі офіціанти й штучно освітлений акваріум із золотими рибками, такими ж мовчазними, як і мій кавалер.

Могло б, якби не поцілунок на прощання. Такий палкий й нестримний, що я ледве не потонула в розпеченій лаві бажання. З останніх сил вхопилась за холодну ручку вхідних дверей, але шорсткий метал не спинив мого божевілля.

Його пальці сковзнули під сорочку, а древні інстинкти вже шкварили свій ритуальний танець, коли я відчула неладне.

Єгор вхопився за горло й почервонів, задихаючись від сухого кашлю.

– Кішка, – прошипів він, кидаючись до дверей, – котяча шерсть... у мене алергія, вибач.

– Але ж у мене немає котів! – гукнула я, та коридор вже був пустим, він лише підморгував блідою запиленою лампочкою, глузуючи з мого розчарування.

Я повернулася до кімнати й мало не луснула від гніву. На килимку під моїм кріслом мирно сопів Руді.

Клятий котисько!

Схопила непроханого гостя й рвонула до сусідських дверей, готова розтрити їх своїм гнівом.

– Твій кіт щойно прогнав мого кавалера! – плеснула я в сонне обличчя Віктора, – Ти зіпсував мені побачення! У хлопця алергія на шерсть! Чому ти не...

– Вибач, сонце, – обірвав гнівну тираду сусід й усміхнувся, наче справа йшла про щось буденне і саме собою зрозуміле, – може Руді приревнував? Не схотів, щоб ти підгодовувала інших котиків?

Моє роздратування спіткнулося об його посмішку й розлетілось дрібними скельцями. Так не чесно!

Кіт все ще муркотів на руках, але, як це не дивно, мені перехотілося повертати його сусідові.

– Пропоную компенсувати шкоду чашкою кави у дружній компанії, – запропонував Віктор та залишки моєї гордості взяли реванш.

Я тицьнула йому кота, зачинила двері й провела спокійний вечір наодинці. А жаль.

Єгор так і не зателефонував і я підозрюю, що справжня причина була не в Руді. Зрештою, він був страшенним занудою, хоча й прекрасно цілувався.

Амурні справи нашої відьми розвивалися значно краще. Затамувавши подих, ми слідкували за змінами в її гардеробі, відмічали стильну стрижку замість звичного а-ля «вороняче гніздо» і давилися від заздрощів.

– Ну що він у ній знайшов? – дивувалася Іра й тихенько, щоб нас ніхто не почув, додавала, – Звичайне офісне стерво, ні вроди, ні розуму. Сама чарівність!

– Любов зла, – відказувала я й хотіла змінити тему. Та де там! Стосунки шефіні очолили рейтинг найпопулярніших тем світської бесіди, ігнорувати які вважалося поганим тоном. Але іділія тривала недовго. Через тиждень офісні стіни знову затрясло від істеричного лементу з домішками нецензурної лайки. Чергова жертва вислизнула з кабінету Катерини Сергіївни й зрошувала сходи солоними краплями власного приниження. Дівчата притихли й втягнули голову в плечі.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.